

TISZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 frt — kr. Negyedévre 1 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelen minden vasárnap reggel.
Hirdetéseket a kiadóhivatal jutányos áron vesz fel.

Felelős szerkesztő és kiadó

S Z I L B E R J Á N O S.

SZERKESZTŐSÉG:

Csongrád, Magtár-utca 41. szám, hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

KIADÓHIVATAL:

Csongrád, Magtár-utca 41. szám, hová az előfizetések, hirdetések, közlemények intézendők.

Egyetemi viszonyok.

A nemzeti életnek mindenkor legfőbb büszkeségei: az országos főiskolák, az egyetemek. Ott csucsosodik össze egy alkotó nemzetnek minden értelmi ereje, ott hirdetik a tudományt a nemzet legjobbjai, ott szerzik meg az alapot a jövőre azok a reményteljes ifjak, a kiket sorsuk a nemzet jövőjének, tudományos és értelmi világának vezetésére, annak felvirágoztatására predesztinált.

Az egyetem kicsiben maga az ország. Régebben külön status is volt s a rektori hatalom köre messzeterjedt, korlátlan ur, igazságos bíró és tudós professzor volt egy személyben.

Felülről még ma is megvan ez a szervezete az egyetemnek, de lefelé a tanszabadság világszerte proklamált elvénél fogva nincsenek korlátok s az alma mater kebelére tódul is mindenki, a ki meg tudta erre szerezni a szükséges előfeltételeket. Az előfeltétel az egyetemen csak a matura, az érettség! A ki ezt megszerezte, attól nem kérdeznek egyebet a nevével s nem várnak tőle mást, mint hogy az előadásokat szorgalmassan látogassa az egyetemi szabályok keretén belül tartsa magát.

Azt, hogy az új egyetemi polgárnak van-e kenyere, van-e lakása, miből akar élni? — nem kérdezi senki, s így támadt lassan-lassan, a háttérben

az egyetemen is egy szociális kérdés, a szegénység kérdése, a nyomor kérdése, még pedig többnyire ott, a hol ez a nyomorgás igaztalan, keserű sorscsapás.

Az a szegény ifju nagy nélkülözés közt végig gázolta a középiskolákat, a hol szorgalmasnak és mindig kitűnőnek kellett lennie, hogy a tanuláshoz való jogát elismerjék s hogy ebben támogassák legalább azok, a kik tehettek. Nem ritka eset, hogy ebédért a gymnazista már 3 roz apró gyerekekkel bibelődik s másik 3 meg azért vállal magára, hogy egy szerény kuczkót kapjon lakás gyanánt, a hol éjszakának idején, mert nappal nem ér rá, az iskolára előkészülhessen.

Az a szegény ifju egyszerre elérkezik álmai céljához: az egyetemre. Egy nagy város zajába, százezernyi ember közé, a hol, az igaz, nem veszik észre, hogy szegény, mert itt sok a szegény, de sajnos, azt sem veszik észre, hogy éheznek, mert az éhség mind szimptóma csak akkor jelentkezik az emberen, ha meglát az utcán egy dülöngélő, fehér arcú alakot, — cinikusan azt hiszi, hogy ez az ipse még tegnap reggel kelt föl s az éj folyamán nagyon jól mulatott, hogy még most is be van rugva.

És ezt a cinizmust rossz néven se lehet venni, mert a józan fővárosi cinizmusnak tiz eset közül kilenczben igaz van. Csak akkor derül ki a meg-

döbentő valóság, ha a mentőegyesületi kollegák konstatálják, hogy egy egyetemi polgár éhség miatt az utcán össze esett; kórházba vitték. Ilyenkor megborzong a humánus ember lelkiismerete és föllázad a sors ellen. Hamarosan vizsgálatot indítanak az egyetemen s kiderül, hogy 5000 egyetemi polgár közül 1500 szenved nélkülözést ezek között ismét 500 van körülbelül, a kiknek máról holnapra való biztos kenyere nincs. Mondjunk talán legendákat hőselkü ifjakról, olyanokról a kik éjszakának idején söprik az utcát, hányják a havat, zord télidőn, a hol nem látja őket senki, jeget vágnak a soroksári Dunaágban?

Erre mindenki azt fogja mondani, hogy romantikus mese. Hát tessék csak bepillantani annak a vizsgálatnak az adataiba, a mely mostanában az egyetemen folyt, majd meglátják, hogy ilyen hősiesség kivételek tucat számra akadnak, de többnyire el is titkolják nehogy későbbi karrierjüknek ártson a dolog.

És megindult a mozgalom, jószívű, derék, becsületes szándéku mozgalom, az egyetemek nyomorultjai érdekében. Be kell ismernünk, hogy a mozgalom vezetői mindent megtettek, de konstatálnunk kell egyuttal, hogy ez nem az a mód, a mely gyökeres, méltó megoldásra vezet. Az egyik tanár 4 heti gyűjtéssel összehozott vagy 1700 frnyi semmiséget, az egyetem rektora pedig

A TISZAVIDÉK TÁRCZÁJA.

Nászutazás.

— Novellette. —

Írta: Gerő Lajos.

Szép volt, magasztos volt a lakodalmi ünnep. A pap szívéhez szóló szavakban kötötte lelkükre az egymás iránt való hűséget, a szeretetet vallásuk és hazájuk iránt és még több olyan dolgot, amik iránt a perczben nem igen tudtak érdeklődni.

Unalmas volt, sokáig tartott a lakodalmi vendégség. A fiatalok lelke már messze távolban röpködött, ama búbajos szép vidéken, a hol nap sohasem ragyog, csak a csillagok méla fénye fonódik össze ezüstös glóriává, melynek közepén lángbetűkkel ég egy új, natalmas Istenség neve. . . .

És mikor végre Piroska szürke utiruhájában ott állott a veranda lépcsője előtt, bizony fatuskó lett volna az az új férj, aki a bucsut hosszúra igyekezett volna nyújtani.

Piroska végigcsókolta a jó öreg szülőket, a rokonokat ismerősöket aztán felszállt csomagokkal felrakodva a kocsira. Nagyperemű kalapjának szalagja libegő csokorba volt kötve állacskája alatt, vagy talán csak keblének hullámszerűségét libeggett olyan nagyra, a mely majd kifeszítette a selyem utazó köpenyét.

— Hát azután csakugyan Bécsbe? —

kérdé apja, mikor már Géza is végigélte egy ily fajta bucsuzás minden keserűségét.

— Oda édes apám, azután pár napig Pestre! — felelte Piroska.

— Ne menjetek gyerekek? — Kérlelé az öreg. De mintha a fiatalok közeltsége egy ellenállhatatlan villamos áramot fejlesztett volna a két tüzes ló nagyot rántott a kocsin és pár percz múlva már ott vágattak a vasut felé vezető poros úton.

És most országra szóló szerencsétlenség történt.

A vonat éppen az új házások előtt robotgott ki az indóházból.

Lemaradtak.

Géza és Piroska farkasszemet néztek egymással. Pár perczig alig tudtak szóhoz jutni.

— Hát most? — tört ki végre Géza.

Piroska elkomolyodott.

— Hát visszamegyünk! — szólt csöndes megadással.

— Nem, nem, csak azt nem! — kiáltott Géza. Mégegyszer bucsuzni! Nem, nem!

— De hát mit tegyünk?

— Hopp, megvan! — riadt fel az új férj és a kipattant isteni szikra boldog derűbe vont a homlokát.

Felesége kíváncsi szemekkel nézett reá.

— Mi van meg?

— Felséges eszme!

— Halljuk.

— Nos tehát. Ezzel a kocsival elmegyünk

a legközelebbi állomásig, ott bevárjuk a hajnali vonatot, s azzal utazunk tovább.

— Bravó, nagyszerű! — tapsolt örömben az asszonyka és a másik perczben már ott robotgott a kocsin a héthársi úton, tengerboldogságot vive magával.

Jóképu magyar vendéglős fogadta őket, mikor másfél órai után Héthársra értek.

A felpakolt kocsin megértette vele a helyzetet.

— Csak tessék belebb kerülni drágáim! Pompás jó szobát adok. Még a paradicsombeli arkaugyal is megirigyelheti.

Csakugyan szép volt az a kis szoba. Ablaka tárva volt, szabadon járhatta az esti langy szellő, melódikus nótákat susogva a falombok között, melyek egyik-másika kíváncsian hajolt be az ablakpárkányon. A keresztül szűrődő napsugár aranyos ényeg ott tört meg egy mezezetes ágy hófehér párnáin. . . . És egy távoli bokorban egy tapintatlan csalogány csattogta el egy névteleu nagy zeneszerző legszebb nászindulóját.

Majd kiszakadt a lelke, akkorát füttyentett a hajnali vonatot, mikor Héthársra ért. . . . A kakasok is erőteljesebb kórusban fújták reggeli kántátéjukat. . . . A vendéglős háromszor is felbátorzkodott az ajtóig, meg is görbitette nagy pecsétgyűrűs mutatóját. . . . Aztán egyet füttyentve, sarkon fordult s lecsoszogott a lépcsőn.

— Hadd pihenjék ki magukat! — dünyögte meglegedetten.

lealázó ebéd- és étkezési czédulákat osztogat s állásokat gyűjt össze a nélkülözők számára. Hiszen mindez csak pillanatra enyhítheti a nyomort, de meg sem közelíti a gyökeres segítséget! A gyökeres megoldást két részre kell osztani:

1. Országos egyetemi internátust kell alapítani a diákasztállal kapcsolatban.

2. Országos egyetemi segélyalap létesítendő, melynek kamataiból szegény egyetemi polgároknak tandíj, vizsgadíj, és ösztöndíj engedélyezhető.

Persze, hogy ehhez milliók kelljenek, s mindjárt hallom a felmerülő kérdést, hogy honnan vegyük a milliókat. Nem tartom magam valami nagy fináncz-kapacitásnak, de én rá tudnék mutatni egy forrásra, melyből már fakadt hasonló dicső czélu kapitális. Ez a forrás a nemzeti lelkesedés.

Akkor hivatkoztak rá, a mikor a Ludovika akadémiát alkották s a mikor a megyék, városok, egyesek versenyeztek az alapítványok tételében, hogy legyen magyar katonanevelő intézetünk is.

Aligha kell a nemzetnek magyarizgatni, hogy a Ludovikánál ezerszerre fontosabb a magy. tud. egyetem kérdése, s hogy minden megye, minden törvényhatóság, valóságos missziót teljesít, a midőn egy vagy két egyetemi alapítványt tesz, — föntartatván a jog, hogy az illető megyebeli egyetemi alapítvány egy-egy megyebeli (de csakis szegénysorsu) ifjunak tegye lehetővé az egyetemen a boldogulást. Az alapítványt esetleg be se kell fizetni, csak az évi kamatait előlegesen, meg az alapító oklevelet. Ehhez hozzászámítván az ország bőkezű főpapjainak, a felekezetek országos alapjainak, nagy országos testületeknek, kulturegyleteknek, és a mit kifeledni nem szabad, a nagylelkű magánadakozóknak seregét, — úgy látom, már nem volnánk messze a czéltől, melynek megoldására vállalkoztunk. Természetesen nem hiányozhatnék a sorból az évi országos dotáció sem, mert ilyen egyetemi czélra kell találni összeget az ország költségvetésében. Nem is kételkedünk abban, hogy közoktatás-

ügyünk mostani vezetője meg fogja érteni ezt a szerény indítványt s ezen az alapon fog hozzá a munkához.

A melyről nem is maradhat el az Isten áldása! **Gelléri Miksa.**

Utmutatás

a peronospora (*Plasmopara viticola*) ellen való védekezésre.

(Folytatás.)

Minthogy a gomba a leírt módon támadva meg a szőlőt, jelentékeny pusztításokat okoz, miről szőlősgazdánk eddigelé is elegendőképpen meggyőződhetek — okvetlen gondoskodnunk kell a gomba kártételének csökkentéséről, illetőleg megakadályozásáról. Erre pedig van hosszú időn át eredményesen kipróbált eljárásunk, melynek pontos és gondos, ideje korán való alkalmazásával szőlőinket a gomba kártételétől megmenthetjük. Ez eljárás a szőlőnek okszerű permetezése rézvegyületekkel. Ugyanis a gomba-spórák főleg a szél által jutnak a szőlő zöld részeire, kivált a levél felső felületére. Ott kedvező körülmények közt, tehát kellő nedvesség és melegben csíráznak — s az illető részeket megtámadják, ha azonban a csírázás alatt feloldott rézvegyülettel érintkeznek, tönkre mennek s a szőlő zöld részei mentve maradnak. Ezért szükséges a szőlő összes zöld részeit, különösen a levelek felső lapját olyképp permetezni, hogy a rézvegyület kis, apró foltok, pontok alakjában az egész levél felületét ellepje s a levélre hulló harmatcsepp okvetlen érjen ilyen fólthoz. Ezért fontos, a jó s pontos permetezés. A rézvegyületek, a mennyiben a permetezésnél a szőlőbogyó felületén tapadva maradnak, a szőlőt vagy a belőle szűrt bort az élvezőre nem teszik veszélyessé; ajánlatos azonban, a nagyon bermenetett szőlőbogyókat, élvezet előtt lemosni, mert egyrészt a bogyó ize szenved általa, másrészt nagy mennyiségben élvezve esetleg emésztési zavarokat okoz.

A permetezésre használt rézvegyületek és keverékek közül eddigelé a hazai és külföldi tapasztalatok szerint

legjobb és használatra legalkalmasabb a rézgálicz, kék gálicz, melyet méz ol-dattal keverve, bordeauxi (keverék) név alatt, vagy azon helyeken, hol tiszta méz nem áll rendelkezésre, szódaol-dattal keverve, burgundi keverék név alatt használunk.

I. A bordeauxi (olv. bordói) keverék alkotó részei a rézgálicz, méz és víz, melyeket többféle arányban kevernek. A legalkalmasabb keverékek a rézgáliczból 1, 1½. 2 százalékot tartalmaznak, ennél nagyobb százalékot is használtak, de ennek semmivel sincs nagyobb hatása s így csak anyagpocsékolás.

A leghelyesebb keverékek a következők:

- a) az egyszázalékos keverék:
 - 100 liter vízre
 - 1 kilogramm rézgálicz
 - 1 kilogramm égetett méz;
- b) a két százalékos keverék:
 - 100 liter vízre
 - 2 kilogramm rézgálicz
 - 2 kilogramm égetett méz.

E keverékek készítmódja a következő: az idegen alkatrészeketől mentes rézgáliczot megtörjük, azután kisebb mennyiségű langyos vízben — 1 kgr. rézgáliczra körülbelül 3 liter vizet számítva — oldjuk fel. Egy másik edényben pedig az égetett meszet oldjuk megegyszer annyi vízben. A mézoldatot (oltott meszet, méz tejet) czél-szerű finom szitán átszűrni, nehogy olyan anyag is maradjon benne, melytől a permetező készülék bedugul. Ez után a három, illetőleg hat liternyi rézgáliczoldatot a kellő arány szerint, tehát az a) keverék készítésekor 97, a b) keverék készítésekor a 6 liter rézgáliczoldatot 194 liter vízbe öntjük. S ha a mézoldat lehült, akkor folytonos keverés közt, lassan hozzákeverjük a rézgáliczoldathoz (és nem megfordítva). Még egyszerűbb a keverék készítése, ha 160 liter vízbe az 1, illetőleg 2 kgr. rézgáliczot vászonzsákokba zárva sülyesztjük 4—5 órára s azután oltott meszet adunk a rézgáliczoldathoz.

Minthogy az oltott méz is tartal-

Bizony magasán állott a nap, mikor megadták az engedélyt neki, hogy bekukkantson abba a kis szobába s felhúzták a zöld redőnyt.

A boldog ifju pár egymáshoz simulva állott az ablaknál és végtelen nagy szerelmük egy forró imában szakadt ki szívékből.

— Bizony letetszett késni! — mosolygott házigazdája.

— Csak a vonatról! egészíté ki Géza. Majd megyünk délután.

Megyünk ám. Csak hogy előbb kimentünk ebéd után a kis erdőbe, ott leheveredtünk a puha pázsitra, felnéztünk a kék égre, a hol hófehér báránycák játszadozva üzték egymást, hallgattuk a rigófüttyöt, harkálykopogást, futottunk a fürgé kis zöld gyík után és szerettünk, szerettünk, szerettünk forrón, végtelen . . .

Az a kis szoba újra lakóul látta a szeretőket és dehogyan engedte volna ki a reggeli vonathoz.

Reggeli után szíves házigazdájukkal kirándultak a szőlőhegyre. Az ebédet is ott, költötték el, zöld folyoudáros verandán, a hova elért a völgyben fekvő hat község templomának déli harangszava. A menyecske sajátkezüleg főzte a jó bográcsos gulyást. Öreg este volt már, mire haza értek.

En már kiöregedtem az e fajta dolgokból, de talán azok, akik valaha nagyon szerettek, s talán még most is tudnak szeretni, tanubizonyosságot tehetnek annak valószínűsége mellett, a mit mondandó leszek.

Az ifju házások három álló hétig nem tudtak megválni attól a helytől, a hol először jutottak annak bizonyosságára, hogy egészen egymáséi. Ez idő alatt hírt nem hallott felőlük senki, — de senki.

Képzelték, mennyire kétségbe voltak esve az öregek, hogy kedveseikről éppen semmi értesítést se kaptak.

Az első hét csak eltelt valahogy. A vége felé ugyan kissé fájt már az a jó szülei szív, de szótlán maradt. Aztán kezdődtek a kölcsönös szemrehányások.

— Te vagy az oka! — szólt Piroska apja. Te külted el őket.

— Hisz kötéllal nem foghatjuk itthon. Aztán ki hitte volna, — szólt a másik apa, — hogy úgy elfelejtsenek!

Az anyák sokkal tragikusabban fogták fel a dolgot:

— Persze a férj uraknak csak a nagy város kell. Ott a sok uri dáma! Szegény, szegény Piroska!

— Az ám! A te Piroskád is felcsipett bizonyára valami ficsurt magának és az én Gézám . . .

— Jaj, talán öngyilkosok lettek!

Hideg borzongás futotta át valamennyiüket. Azután mentek a sürgönyök Bécsbe, Budapestre, a rendőrséghez. Mozgósítva lett az egész hadsereg, hogy a fiatalok nyomára akadjanak.

Hasztfalan. A kétségbeesés elérte csimborasszióját, mikor egy szép napon betoppant az ifju pár.

A menyországnak igazi üdvössége úgy oda volt írva az arczukra, hogy az öregek még a szemrehányásokat is elfeledték. Csak kérdéseikkel halmozták el őket.

— Hát hol voltatok?

— Hol? Hát Bécsben, Pesten!

— De hogy ott aem találtak!

— Nem, mert . . . mert a király vendégei voltunk!

— Igen, a király vendégei! tóditotta Piroska, ott laktunk.

Egy uszó palotában!

— Egy tünderpalotában.

Az öregek csak néztek.

— És usztunk!

— Igen usztunk.

— Ugyan ne hazudozzatok annyit, hisz nem is tudtok uszni! — tört ki végre az apa.

— Nem-e? — büszkélkedett Géza. Tudunk mi már miudent édes apám. Miudent. Igaz-e Piroska.

Piroska lesüté szemait s arczának bibor pirosságán egy gyémántos könyecsepp peregett végig. Aki akarta, megérthette belőle, hogy ezek már csakugyan tudnak uszni.

Hát kérem alássan, ez az igazi nászutazás. Oicsó is, jó is és meg is teszi ugyanazt a szolgálatot, mint a nagy nászutak.

Ezt aztán én is bizonyíthatom, mert Piroskáék első gyermekének én vagyok a — a keresztapja.

mazhat idegen alkotrészeket, szükséges a kész keveréket is ellenőrizni. E célból az elkészült keverék szilárd részének leülepedése után a folyadék felső részéből a próbához egy pohárral kimerítünk; ha a pohárba merített folyadék nem tiszta kék színű, akkor a keverék jól van elkészítve, s a permetezéshez használható, ha azonban kék színű, úgy a keverékhez még hideg oltott meszet (körülbelül 1/4 kgr égetett mészről készülhet) kell önteni.

A keverékben lévő mesz elegendő mennyiségéről könnyen lehet bizonyosságot szerezni. Ugyanis néhány krajczárért minden gyógyszerárban kapni néhány keskeny szelet veres lakmusz papirost. A veres lakmusz papiros szeletet mártjuk be a kész bordeauxi keverékbe s ha a papiros megkékül, akkor a keverék jó, ha veres marad, akkor még mészoldatot kell a keverékhez önteni mindaddig, míg a veres lakmusz papiros nem marad a bordeauxi keverékbe való bemártás után is veres. A bordeauxi keverék ugyanis, ha elegendő mésztej nincs benne, maró (savas) hatású s a szőlő levelét, különösen a zsenge leveleket könnyen megmarja, ellenben a mészoldat, a keverék maró hatását megsemmisíti. A veres lakmusz papirossal tehát a maró hatásról győződünk meg: különösen fontos ez a még gyenge szőlő, tehát az első ízben való permetezéskor; mert a maró folyadék a gyenge leveleket igen könnyen megperzselheti. (Vége köv.)

Ujdonságok.

— **Tolonczolás.** Csapó János segédlelkész, ki a szegedi kir. ügyészség többszöri megidézése sem jelent meg, az ügyészség intézkedése folytán a f. hó 14-én csendőri fejezet alatt beszállították a szegedi „Csillag” börtönbe. Csapót a szegedi ügyészség azon 5 napi börtönbüntetés elszűnése végett idézte, melyre őt a kir. Curia ítélte a miért az 1895. évben Maszlag István és Makai Anna jegyeseket a polgári kötés előtt megáldotta.

— **Csongrád megye a párisi világiállításon.** Számos törvényhatóság megígérte már, hogy részt vesz az 1900. évi párisi világiállításon. Csongrád megye — mint értesülünk — a milléniumra készített „A pusztaszeri országgyűlés”-t ábrázoló festményét küldi el a világiállításra.

— **Pályázatok a vármegyén.** A Csongrád vármegye közigazgatásában üresedésben levő két közigazgatási gyakornoki állásra hirdet pályázatot a vármegyei alispán. A két közigazgatási gyakornok közül egyik a központban Szentesen, a másik az itteni főszolgabírósnál nyer alkalmazást és a kellően felszerelt pályázati kérvények a f. hó 28-ig Vadnay Andor dr. főispánhoz címzetten nyújtandók be az alispáni iktatóban. A gyakornoki állások egyenként 400 frt évi fizetéssel és 50 frt lakbérilletményvel lesznek díjazva.

— **Változás a királyi ügyészségnél.** A szegedi kir. ügyészségtől Dobák Béla volt kir. ügyész a táblához nevezték ki helyettes főügyésznek. Az így megüresedett szegedi kir. ügyészségre ideiglenesen Miskovick Lajos dr. alügyész helyettesítették, a kinek munkakörére viszont Szász János dr. alügyész lett helyettesítve. Az üresedésbe jött kir. ügyészségre pedig, január 20-án lejáró határidővel meghirdették a pályázatot.

— **Ipartestületi közgyűlés.** Az ált. Ipartestület f. hó 30-án tartja az évi rendes közgyűlését a város közháza tanács termében. A testületi tagokat az Ipartestület elnöksége meghívók által fogja egybe-hívni a közgyűlésre.

— **Műkedvelői szinelőadás.** Az iparos-íjjak február hó 2-án, Berczik Árpád „Az igmándi kispap” című 3 felvonásos vígjáté-

kát adják elő a Pannónia szálloda nagytermében. Az előadás próbáit már meg is kezdték.

— **A hmvásárhelyi sikkasztás.** Hmvásárhely az utóbbi időkben a szencziók színhelyévé lett. A fővárosi lapoknak egy-egy tudósítója állandóan ott időzik, hogy az események folyását megfigyelhesse. Alig, hogy a vásárhelyi méregkeverő banda bűnügye fölött napirendre térünk, ime egy újabb s nem kevésbé súlyos sikkasztási eset tartja izgalomban a vásárhelyiek kedélyállapotát. Az eset annál szomorúbb, mivel annak szereplői Vásárhely előkelő társadalmi köréből kerültek ki, kik mindannyian csufosan visszaéltek a bizalommal, melyet Vásárhely polgársága részükre előlegezett. Az eset részleteit röviden a következőkben tsmertjük: Hmvásárhelyen a tisztviselőket rendre tartóztatják le, egy részük meg lövi főbe magát. Az első eset Szabó Sándor főpénztárosé volt, aki 6000 frtot sikkasztott. Utána következett Góbi Sándor kamarás, aki szintén 6200 frtot lopott. Póka László kapitány főbe lötte magát, Gosztonyi Sándor fogalmazó szintén. Baksa Lajos polgármestert a főispán állásától felfüggesztette és egy tanácsnokot is. Jön majd a többi is, mert bizonyosra veszik, hogy következni kell, mivel csak úgy történhetett ennyi visszaélés, hogy egyik a másikat fedezte. Egyet rajta csíptek, most utána jön a többi.

— **Szociális nagygyűlés Szentesen.** Mint értesültünk, a szentesi mezői munkás szociális társaság bejelentette a szentesi polgármesteri hivatalnál, miszerint a f. hó 30-án, Szentesen, országos munkáskongresszust akarnak tartani, melyhez engedélyt kérnek. A kongresszus engedélyezése iránti kérvényt a polgármester az alispáni hivatalhoz terjesztette fel.

— **A csendőség szaporítása.** A múlt évi arató sztájk még nagyobb foku ismétlésétől tartanak kormánykörökben és a hatóságok is. Annak megakadályozására, hogy a sztrájk következtében lábon ne maradjon a termés, egyik főkötelessége a kormánynak és hatóságoknak, mert egy ilyen eset nemzeti szerencsétlenséget okozna, millió károkat vonna maga után és a múlt évi szűk termés folytán beállott nehézhelyzetet jövőre tarthatatlanná tehetné a birtokosságra nézve. A mely éppen olyan szerencsétlenség lenne a szegény osztályra is. Jó előre gondoskodni tehát a sztrájk megakadályozására. Egy részről törvényhozási uton a munkások és munkaadók közötti viszony szabályozásával, más részről pedig a nyers erővel szemben való fegyveres hatalom kirendelésével. A szegedi II. csendőr-kerületben 25 új őrsöt állítanak föl, legnagyobb részét a Bácskában a hol jövőre nagy veszedelmektől tartanak.

— **Ugron Gábor visszavonulása.** Ugron Gábor a függetlenségi és 48-as pártnak a nevével nevezett frakció vezetéséről lemondott f. hó 5-én Barta Miklóshoz intézett levelében, a melyben rezignáltság hangján kijelenti összes elvbarátainak, hogy visszavonul a közélettől teljesen, mert nem hisz többé győzelmében és erőt sem érez többé a meddő harcokhoz. A családias hangján bucsuzik el fegyvertársaitól, hivatól és rájuk bizza, hogy további együttmaradásukról vagy szétoszlásukról szabadon határozhassanak. A nemzet történetének ha nem is, de a parlament egyik fényes alakja marad. Ugron Gábor beszédeit művészi közvetlenség, lángoló hazaszeretet és márkás hasonlatok jellemezték a melyeket kemény férfias hangon, nemes hévvel adott elő és a melyekben a metsző gúnyt használta támadó fegyverül. Adjon neki a magánélet bőséges kárpótlást azokért az ideálokért, a melyekben a közpályán annyit csalódott.

— **Jelmezek és karnevál czikkek** beszerzésére ajánljuk t. olvasóinknak Blau József Magyarország legnagyobb jelmezintézetét (Budapest, IV., Károly-utca), hol a legkülönbözőbb jelmezek, trikók, parókák, álarcok mindig óriási választékban kaphatók. E hírneves intézet mindenütt általános feltűnést keltett jelmezeivel.

— **Ujabb táncztanfolyam.** Katz Sándor okl. táncztanító 8 heti tanfolyama lejártá után városunkból elutazott, miért is a tánczedvelő ifjuság sajnálatát fejezi ki e jeles táncztanító távozásán. De mint biztos forrásból értesülünk, f. évi február hóban ismét körünkbe fog érkezni és újabb táncztanfolyamát a Neuschwender-féle „Pannónia” szállodában fogja megnyitni.

— **Szabó Franczi.** Az egykor közzsájon forgó nevet, mely sorainknak címül szolgál, ma bizonyára sokan ismeretlenül fogadják. Hogy pedig e név, ma nem örvendetlen ismeretségnak mint egykor, az nem

a kor bűne, mely egyik pillanatban felemel egyes nagyságokat, csupán azért, hogy a következő pillanatban már a fedés fátyolát borítsa önkezeivel reá. Nem, nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy Franczi letünése nem a kor bűne, de csupán azon körülmény eredményének tudható be, miszerint Franczikát szerencse érte. Hogy hogyan, az nem tudható, de valószínű, hogy a véletlen összehozta a mi szemrevaló Fraczikánkat Tóth János kisteleki illetőségű egyennel, ki iránt Franczika csakhamar jobb érzelmeket kezdett táplálni s így könnyen megérthető, hogy kölcsönös szerelmi kapocs kötötte őket össze 4 éven keresztül. Csak hogy négy év nagy idő, legalább is elég idő arra, hogy a vadházasság gyönyöreit mindketten megunták, különösen érthető ez akkor, ha felemlítjük, hogy Franczikának ez idő alatt vagyunkája is teljesen elfogyott. Franczika vagyunkájával lépést tartva fogyott Tóth gyöngésége, s mint a szomszédok állítják, a gerlepar lakásán az utóbbi időkben már gyakoriak voltak a perpatvarok. Hogy pedig az utóbbi időkben már Franczika sem látta Tóthban a négyévéletit, azt azon körülmény látszik bizonyítani, hogy a rendőrségül két ízben is kieszközölte, Tóthnak illetőségi helyére történt tolonczolását. Tóth azonban nem tudott Kisteleken nyugodni át jött hát kocsival Csongrádra, nem ugyan azért, hogy bucsúzókat kérjen attól, kiknek szárnyai alatt négy évet gondtalanul átélt, hanem azért, mert minden áron ki akarta semmizni Franczikáját azon csekélységből, mely felett még rendelkezett. Terve sikerült. Az asszony halgatott szavaira, melylyel ígérte, hogy ő nélküle nem élhet, adja hát el azt a pár darab butort s menjen vele Kistelekre, hol boldogan fognak együtt élni. Az asszony árubavetve házbitorát csakhamar el is adta azt, melyért az újabb pénzszámitás szerint számolva 80 korona gyűlt egybe. A butorokért kapott pénzt Tóth magához vette s boldog reményekkel telve mindketten kocsióra ültek s megindultak Kistelekre. A kocsi sebes vágatva haladt az új otthon felé s így történt meg az eset, hogy Franczi a kocsi derékből utközben a földre esett, a mikor Tóth egy nagyot csapva a lovak közé, kettőzött sebességgel száguldott tovább. Szerencse, hogy az asszony a kocsirol történt leesése közben csak szívében sérült meg, a mi azonban nem akadályozta őt abban, hogy gyalogszerrel vissza jöjjön Csongrádra.

— **Elmarasztalt lapkiadó.** Weisz Márk nyomdász, a „Csongrádi Lap” kiadóját lapjának egyik számában közölt politikai tartalmu cikk közléseért, a szegedi kir. törvénytörvényesek a f. hó 11-én tartott ülésében, mert kauzció nélkül politikázt, 75 korona bírság megfizetésében marasztalta el. Az ítélet ellen fellebbezést jeleztettek be.

— **Méhészet.** Érdekes hivatalos kimutatást állítottak össze az ország méhészetének az 1896 ik évi őszi állapotáról a kerületi méhészeti vándortanítók által egybegyűjtött adatok alapján. A kimutatás szerint az ország megyéi között Torontál vármegyében sikeresen foglalkoznak a kis szorgalmas állatokkal, még pedig nem minden eredmény nélkül, amennyiben Torontál 187 városa és és községe, az 1896. évben, 24036 mozgószerkezettü kaptár 5101 közönséges köpükben összesen 29137 méhcsaládot ápolt, melyek összesen 307300 mm. mézet és 7905 kgr. viaszt termelt, így az évi összes méh termékek értéke 100095 frtot tesz ki. Dacára, hogy az I-ső méhészeti kerületben Csongrád megye számadatai a legcsekélyebb anyagi eredményt tünteti ki; a megye 17 városa és községe által befolyt adatok nem mutatnak kedvezőleu eredményt az 1896. évi méhészetéről, sőt a számadatok világos tanúsága szerint, bőven kárpótolták a méhészetet foglalkozók fáradozásait a kis hasznos állatok. Megyeük ugyanis az 1896. évben 1179 mozgószerkezettü és 1703 közönséges köpükben ápolt méhcsalád után 43820 mázsa mézet és 972 kilogram viaszt nyert, melynek összes értéke 14118 forintba rug. Nagy kár, hogy sokan nem okunak, látva a kárt, melyet a közönséges köpük hátránya okoz s nem buzdulnak fel követni azon méhészeti kerületek példáját, hol belátva a mozgó kaptárak előnyét, azt annyira használatba vették, hogy közönséges köpükben ott méhcsaládot látni alig lehet.

Foulard-selymet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenkint — japáni, chinai s. a. t. a legújabb mintázzal és színekben, u. m. fekete, fehér és színes Henneberg-selyem 45 krtól 14 frt 65 kr. méterenkint sima, csikos, kockázott, mintázott damaszott s. a. t. (mint egy 240 különböző minőségben, 2000 szín és mintázzal s. a. t.) a megrendelt árukat postabér és vámentesen a házhoz szállítva, valamint mintákat postafordultával küldenek **HENNEBERG G.** (cs. és kir. udvari szállító) **selyemgyára** Zürichben. Svájcba címzett levelekre 10 kros, levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

